

มูลนิธิพุทธฉือจี้ ยุพพลังจิตอาสาอันยิ่งใหญ่

ตลอดระยะเวลา 40 ปีที่ผ่านมา ภารกิจ 4 ด้านของมูลนิธิพุทธฉือจี้ คือ หนึ่ง การสังคมสงเคราะห์ (ฉือชาน) สอง การแพทย์ (อีเหลียว) สาม การศึกษา (เจี้ยว อี้ว) และสี่ วัฒนธรรม, มนุษยธรรม (เหวินฮว่า) ถึงวันนี้ได้แยกงานออกเป็น 8 ประการคือ

1. งานการกุศล (charity)
2. งานการแพทย์ (medical)
3. งานการศึกษา (education)
4. งานด้านมนุษยธรรม (humanitarian)
5. การบรรเทาทุกข์สากล (international relief)
6. ธนาคารไขกระดูก (marrow registry)
7. การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (environmental protection)
8. อาสาสมัครชุมชน (community volunteers)

งานการกุศล สังคมสงเคราะห์ อาสาสมัคร

จากการออมวันละ 50 เซ็นต์ ของแม่บ้าน 30 คน เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อ 40 ปี ก่อน กิจการได้เติบโตใหญ่กลายเป็นมูลนิธิชื่อดัง มีคนกว่า 5-6 ล้านคน สมัครเป็นสมาชิกบริจาคเงินให้อย่างสม่ำเสมอบ้างน้อยบ้างตามแต่กำลังของแต่ละคน เงินบริจาคทุกเหรียญถูกนำไปใช้เพื่อทำกิจกรรมเพื่อสังคม ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทั้งใน

พัฒนาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องบนความเชื่อมั่นว่ามนุษย์ทุกคนมีความเมตตากรุณา เป็นพระโพธิสัตว์ได้ มีศักยภาพในการช่วยเหลือผู้อื่นด้วยหัวใจและความรัก อย่างที่ เพลงของอาสาสมัครชื่อจี้ร้องเป็นภาษาไทยว่า

“ทั่วฟ้าดินนี้ ไม่มีใครที่ฉันไม่รัก
ทั่วฟ้าดินนี้ ไม่มีใครที่ฉันไม่เชื่อใจ
ทั่วฟ้าดินนี้ ไม่มีใครที่ฉันไม่ให้อภัย
ในใจกังวล เศร้าหมอง เสียใจ โยนทิ้งไป”
(เพลงชื่อ “รักทั่วฟ้าดิน”)

การหลอมรวมจิตอาสาของอาสาสมัครชื่อจี้มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ท่านธรรมาจารย์ เจิ้งเหยียน ผู้ซึ่งปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่งดงามให้สาธุศิษย์ได้เห็นแบบอย่างอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่เดียวกันก็มีระบบสื่อสารเชื่อมโยงถึงสมาชิกและอาสาสมัครเพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ความมุ่งมั่นและจิตวิญญาณเสียสละอย่างสม่ำเสมอ ผ่านสื่อโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออื่นๆ และการจัดกระบวนการพิธีกรรมต่างๆ อย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็น “ขบวนการชื่อจี้” ที่มีพลังความดีงามและสร้างสรรค์อย่างสูง

ถ้าใครได้รู้จัก ได้สัมผัสกับอาสาสมัครชื่อจี้แล้วจะประทับใจ และจะประจักษ์ ได้ว่า อาสาสมัครชื่อจี้โดยทั่วไป มีจิตใจดี สุภาพอ่อนน้อม ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ให้เกียรติคนอื่น นอบน้อมถ่อมตน ยิ้มแย้มแจ่มใส และเป็นสุขเสมอเมื่อได้บริการใครๆ

ทุกแห่งที่เราไปเยี่ยมชม อาสาสมัครจะมาเข้าแถวต้อนรับ ร้องเพลงต้อนรับ อย่างอบอุ่น ให้ข้อมูลอย่างไม่ปิดบัง มอบของที่ระลึกให้ ช่วยดูแลเป็นธุระให้สารพัด เมื่อเวลาเราจะลากลับก็พากันออกมาส่งเป็นหมู่คณะ ไค้คารวะ ยกมือไหว้และขอบคุณ ผู้ดูงานอย่างอ่อนน้อม จนกว่าผู้มาเยือนจะลับตาไป แม้แต่ภิกษุณีที่สมณารามก็ทำเช่นเดียวกับอาสาสมัครทุกประการ

อาสาสมัครชื่อจี้ที่ไปทำงานอาสาไม่ว่าที่ไหนๆ ก็มีบุคลิกไม่แตกต่างจากนี้ ด้วยว่า เขาสอนให้รักเพื่อนมนุษย์ทุกคนไม่แยก รวย แยกจน ไม่แยกฐานะ เชื่อชาติ ผีก็ให้ทุกคนมีจิตใหญ่ (มหจิต) ที่จะรักเพื่อนมนุษย์เหมือนว่าทุกคนในโลกนี้เป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ดังเพลงที่ว่า

คุณไหลว นักธุรกิจรับฝากรถยนต์
ข้างสนามบินเจียง ไค เซ็ก อาสา
สมัครซื้อผู้อุทิศบ้านของตนเองเป็น
ศูนย์รวมอาสาสมัครซื้อจักรยานนั้น

อาสาสมัครซื้อजूดูแลช่วยเหลือ
ผู้ป่วยในโรงพยาบาล

อาสาสมัครซื้อजूแบ่งผู้สูงอายุขึ้นหลังด้วยความเต็มใจ

“ความสุขของฉัน
เมื่อได้เห็นน้ำตาเธอ
ความฝันของฉัน
ความรักที่ได้จากเธอ

เพราะว่าพวกเรา
ด้วยใจ ร้อยใจ
เพราะว่าพวกเรา
ร่วมสุขร่วมทุกข์

เพราะเสียงหัวเราะจากเธอ
ใจฉันนั้นเจ็บปวดเหลือเกิน
ต้องการคุณมาช่วยสร้างสรรค
คือพลังเดินหน้าต่อไป

ครอบครัวเดียวกัน
เราต่างซาบซึ้ง
ครอบครัวเดียวกัน
บนเส้นทางของชีวิต”

(เพลงชื่อ “ครอบครัวเดียวกัน”)

อาสาสมัครจิตใจ เข้าแถวร้องเพลงต้อนรับคณะครูงานอย่างสดชื่น

แนวพุทธของจิตใจมองว่าคนทุกคนมีเมล็ดพันธุ์แห่งความดีอยู่ในตัว มีธาตุของความรักความเมตตาอยู่ทุกคน ทุกคนจึงควรฝึกฝนจิตใจให้รู้จักรักและขอบคุณสรรพสิ่งรอบตัว ชาวจิตใจจึงนิยมฝึกฝนขอบคุณผู้อื่นอย่างจริงใจและอบอุ่น แม้ไปช่วยเหลือใครๆ ก็ยังขอบคุณผู้ที่ให้ช่วยเหลือ การรู้จักขอบคุณ (กันเอน) ถือเป็นภารกิจที่รักและเคารพในผู้อื่น เป็นการพัฒนาจิตของตนอย่างสม่ำเสมอ ด้วยความเชื่อด้วยการฝึกเช่นนี้ทำให้ชาวจิตใจเป็นคนมีจิตใจดี มองคนในแง่บวก มองสรรพสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความเข้าใจและมีความสุข

อาสาสมัครกำลังช่วยกันคัดแยกขยะที่ศูนย์ recycle ขยะแห่งหนึ่งในไทเป

2 ใน 6 ของอาสาสมัครชื่อจี้จากไทยตามไปดูแลคณะดูงานถึงไต้หวัน

ภาพถ่ายอาสาสมัครชื่อจี้ที่ทำงานคัดแยกขยะ ณ ศูนย์ recycle แห่งหนึ่ง ใครเป็นอาสาสมัครได้เห็นภาพอย่างนี้ก็สุดจะภูมิใจ

อย่างน้อย 1 ปี (มีทั้งการเรียนแนวคิดของท่านผู้ก่อตั้ง หลักการ วิถีชีวิตของชาวฉือจี้ ฯลฯ ปีละ 8 ครั้ง ครั้งละ 1 วันต่อเดือน มักเป็นวันอาทิตย์) และต้องฝึกไปออกบุญรับบริจาคเงินให้ฉือจี้เป็นประจำ 25 คนขึ้นไป (เงินมากน้อยไม่สำคัญ) ขอเพียงให้ฝึกมีความอ่อนน้อมที่จะไปเยี่ยมผู้บริจาค เรียนรู้เทคนิคการทำงานร่วมกัน และจิตสำนึกที่เสียสละจากรุ่นที่เป็นสำคัญ โดยองค์กรจะมีสมุดบันทึกการบริจาคไว้อย่างต่อเนื่อง การไปนี้สมาชิกที่ฝึกงานต้องฝึกเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างมากในการให้ความเอาใจใส่กับชาวบ้านอย่างเป็นกันเอง เป็นกิจกรรมที่สอดแทรกสาระธรรมอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นการปล่อยวางความรู้จากวัดไปสู่บ้านและรับระบายความทุกข์จากบ้านออกไปด้วยคำแนะนำใหม่ๆ อาสาสมัครฉือจี้จะออกไปเยี่ยมเยียนบ้านสมาชิกคราวละ 2 คน มีอะไรขัดข้องก็สามารถขอความช่วยเหลือจากองค์กรได้ทันที เช่น เกิดภัยน้ำท่วมหรือบ้านเรือนพัง ก็ยื่นเรื่องให้ฉือจี้มาช่วยได้เลย เป็นงานที่ได้ประโยชน์ทั้งผู้ให้ผู้รับ มีความไว้วางใจกัน ไม่แพ้หรือดีกว่าระบบบริษัทประกันชีวิตประกันภัย

สาระของการไปรับเงินบริจาคถึงบ้าน อยู่ที่เป็นการแลกเปลี่ยนกันโดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้บริจาคเงิน ส่วนฝ่ายฉือจี้เป็นผู้ให้ด้านความเป็นญาติทางธรรม โดยเน้นเป้าหมายการไปไต่ถามทุกข์สุข เมื่อมีปัญหาอะไรก็จะได้ช่วยเหลือกันทันที มากกว่าเรื่องจำนวนเงิน เหมือนเป็นญาติที่เอาใจใส่กันยิ่งกว่าญาติทางสายเลือด และทำให้ผู้บริจาครู้สึกว่าได้ได้เผชิญปัญหาอยู่คนเดียว ยังมีเพื่อนอีกมากมายคอยเอาใจใส่ดูแล

ท่านธรรมอาจารย์เจิ้งเหยียนมักเล่าเป็นเกร็ดเพชรให้ชาวฉือจี้ได้ฟังว่าหัวใจสำคัญของการไปรับบริจาคคือ การไปขอรับบริจาคความมีน้ำใจจากสังคมผ่านการบอกเล่าสัมพันธ์กับชาวฉือจี้นั่นเอง เพราะแรกเริ่มเดิมทีสมัยบุกเบิกเตรียมสร้างโรงพยาบาลที่ฮวาเหลียน ก็มีเศรษฐีใจบุญชาวญี่ปุ่นจะให้เงินก้อนใหญ่ทันที แต่ท่านปฏิเสธอย่างสุภาพด้วยเหตุผลว่าต้องการรวบรวมเงินจากหัวใจของคนได้วันเพื่อจะได้เป็นโรงพยาบาลของชาวไต้หวันจริงๆ มากกว่า เพราะเมื่อคนไต้หวันให้ก็จะมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน

ท่านธรรมอาจารย์เจิ้งเหยียน ในวัยปัจจุบัน

หากรับเงินจากใครคนใดคนหนึ่งเพียงไม่กี่คนก็จะขาดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันไป บางกรณีชื่อจัดกิจกรรมออกไปรับบริจาคตามท้องถนนทุกมุมเมือง ก็เพื่อมุ่งรับบริจาคความรู้สึกร่วมจากประชาชนให้หันมาสนใจปัญหาของสังคมในขณะนั้นๆ ร่วมกันเป็นสำคัญ ไม่ได้มุ่งที่จำนวนเงิน

ขั้นตอนที่สอง เรียกว่าชั้น “เผยแพร่ (อบรม-บ่มฝึก)” :

- ใช้เวลาอีกอย่างน้อย 1 ปี เพิ่มผู้บริจาค 40 ราย และถือศีลชื่อจี้ อีก 10 ข้อ

ให้สมาชิกฝึกเลียนระดับความเสียสละทุ่มเททั้งเวลาและจิตใจให้กับการทำกิจกรรมในสังคมท้องถิ่นเพิ่มขึ้นอีก 1 ปี โดยต้องเข้ารับการฝึกอบรมตามตารางฝึก รายปีมากขึ้น ทำให้เข้าใจและลงมือปฏิบัติถือศีล 10 ของชื่อจี้ได้โดยไม่ยาก

ชาวชื่อจี้มีหลักธรรมที่ใช้ใกล้ชิดกับวิถีชีวิตประจำวันอีก 10 ข้อ คือ นอกจากหลักการศีล 5 ของชาวพุทธโดยทั่วไปแล้ว (1. ไม่ฆ่าสัตว์ 2. ไม่ลักทรัพย์ 3. ไม่ผิดกาม 4. ไม่พูดปด 5. ไม่ติดสิ่งเสพติด) ชื่อจี้ยังมีศีลเพิ่มขึ้นอีก 5 ข้อคือ

6. ไม่มั่วสุมเล่นการพนัน

7. ไม่ติดสิ่งเสพติดมากพหู สูบบุหรี่ยี่ (วัฒนธรรมตั้งแต่ดั้งเดิมคนได้วันโดยเฉพาะผู้ชายจะกินหมาก สูบบุหรี่ การสูบบุหรี่ให้กันเป็นธรรมเนียม ปัจจุบันยังมีร้านห้องกระจกริมถนนมีผู้หญิงนั่งน้อยหม่นน้อยนั่งชายหมากให้เห็นทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามหัวเมือง)

8. ไม่ฝ่าฝืนกฎจรรยาบรรณ

9. ไม่ร่วมกิจกรรมการเมืองที่ไม่เหมาะสม

10. ต้องมีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณทุกระดับ

ศีล 10 ข้อนี้ เป็นหลักการที่ใช้อ่านทบทวนก่อนการประชุมของชื่อจี้ทุกแห่งทั่วโลก ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่ดี และชาวชื่อจี้จะไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะว่า ใครมีอาชีพเป็นกรรมกร ชาวนา ครู นายจ้าง ลูกจ้าง หมอ พยาบาล ฯลฯ ต่างล้วนเป็นชาวชื่อจี้ได้หมด

มีการให้โจทย์ทดสอบความอ่อนน้อมเอาการะบอบกบฏเพิ่มตามจำนวนที่ตั้งไว้รวมเป็น 40 ราย ซึ่งแสดงว่า มีวุฒิภาวะด้านการบริการสูงขึ้นด้วย

เมื่อสมาชิกทำตามหลักเกณฑ์ข้างต้นได้แล้ว หากผ่านการพิจารณาของกลุ่มคณะกรรมการสมาชิกเห็นว่าเหมาะสมก็จะได้สิทธิ์ “ชื่อจี้” คือ ได้เข้าร่วมพิธีการประกาศรับรองเป็นสมาชิกระดับอยู่เย็น (กรรมกร) ซึ่งจัดปีละครั้ง เป็นพิธีรับเครื่องหมาย

อาสาสมัครคือเจ้าหน้าที่จากท่านธรรมาจารย์แจ้งเหียน ที่สมณารามฮวาเหลียน

รายละเอียดข้างต้น เป็นระเบียบที่ใช้กับผู้หญิงเท่านั้น ส่วนกรณีเป็นชาย จะงดงานไปรับบริจาค แต่ให้ผู้ชายทำงานด้านสวัสดิการ อำนวยความสะดวก ย้ายของหนัก ขั้บรด ฯลฯ คล้ายเป็นผู้พิทักษ์กฎระเบียบและศึกษางานกับสมาชิกระดับสมาชิก รุ่นพี่ หากพบว่า มีความร่วมมือ ทำงานปลุกนาบุญมีจิตสัมพันธ์กันดีต่อกลุ่ม ภายใต้อาณัติที่กำหนดไว้เช่นเดียวกับฝ่ายหญิง ก็จะได้รับพิจารณาเลื่อนขั้นขึ้นไปเช่นกัน

หลังได้เป็นสมาชิกถาวรแล้ว จะมีชุดฟอร์มให้ใส่เป็นชุดสีน้ำเงิน หรือน้ำเงิน-ขาว ขึ้นอยู่กับกาลเทศะว่าเหมาะกับงานประเภทใด เช่น สตรี ใส่ชุดกีฬาสีน้ำเงิน ในงานพิธีใหญ่หรือชุดกระโปรงมรกด 8 ในงานอบรมหรืองานเป็นทางการ หรือชุดพ้าน้ำเงิน-เมฆขาว เป็นชุดเสื้อยืดสีน้ำเงินขลิบปกคอสีขาว กางเกงสีขาว หมวกสีขาวซึ่งถือเป็นชุดทำงานภาคสนาม

ส่วนผู้ชาย เป็นชุดสูทสีน้ำเงินผูกเน็คไท ใช้ใส่ได้ทั้งในงานพิธีใหญ่และงานทั่วไป ส่วนชุดทำงานภาคสนามเป็นแบบเดียวกับสตรี

หลังการเป็นสมาชิกถาวรแล้ว องค์กรจะให้ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้กับรุ่นน้องที่เข้ามาใหม่ โดยต้องเข้าร่วมการฝึกอบรมกับรุ่นน้องอยู่เสมอ ซึ่งถือเป็นกระบวนการปลูกฝังและถ่ายทอดจิตสำนึกขององค์กรได้อย่างเข้มข้นเป็นทอดๆ ลงไป

(2) สมาชิกกิตติมศักดิ์

องค์กรยังมีวิธีเชื่อมโยงให้คนรวยมาร่วมงานกับคือจีโดยใช้วิธีเชิญมาเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของคือจี แต่ต้องสามารถบริจาคเงินให้คือจีถึงคนละ 1 ล้านเหรียญจึงจะได้ตำแหน่งนี้ ซึ่งเป็นโอกาสให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างคนรวยกับคนจน โดยมีคือจีเป็นสื่อกลางถ่ายเทความเอื้ออาทรแก่กัน ลดช่องว่างและความห่างเหิน เป็น โอกาสที่คนที่มีมากกว่าจะได้แสดงออกถึงน้ำใจที่มีต่อส่วนรวม เช่น พาไปร่วมงานภาคสนามกับหน่วยแพทย์หรืองานเยี่ยมคนยากไร้ตามบ้าน ทำให้คนรวยมีโอกาสเข้าถึงความเป็นจริงของสังคม และพลอยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน ส่งผลต่อครอบครัวในการลดการบริโภคนิยม ซึ่งใช้เงินทองมากกว่าเงินที่บริจาคให้คือจีเพื่อไปช่วยเหลือผู้อื่นเสียอีก

สำหรับหลักสูตรการฝึกอบรมสมาชิกของคือจี ก็ไม่ใช่เป็นบทเรียนที่ตายตัว นอกจากกรอบคำสอนของท่านแจ้งเหียนและวัฒนธรรมการใช้ชีวิตแบบคือจี เช่น ความประหยัด การถนอมสิ่งแวดล้อม การถือศีล 10 จิตสำนึกบริการ ความรักเอื้ออาทร

ความกระฉับกระเฉงร่วมมือ ฯลฯ แล้ว ยังมีช่วงแลกเปลี่ยนประสบการณ์ปฏิบัติธรรม เปลี่ยนชีวิตของชาวฉือจี้ระดับอาวุโสที่ทำงานกับองค์กรมาหลายปีขึ้นไป ซึ่งเป็นเรื่อง พังง่าย เข้าถึงได้ด้วยการทำงานกัน ทำให้เกิดความประทับใจต่อสมาชิกใหม่เก่าไม่ ซ้ำซาก เกิดปิติยินดีที่จะอุทิศช่วยงานได้ต่อไปไม่สิ้นสุด

สำหรับวัฒนธรรมการทำงานของอาสาสมัครฉือจี้ จะให้เกียรติกัน ฝ่ายหญิง ฝ่ายชาย มีการแยกงานที่ทำอย่างชัดเจน ว่างานใดฝ่ายชายทำได้ดี งานใดฝ่ายหญิง ทำได้ดีกว่า หรืองานใดที่ต้องอาศัยความพร้อมเพรียงกัน เช่น งานเก็บแยกขยะ งาน ขนอิฐก้อนปูพื้นถนน ก็จะระดมกันมาช่วยกันทำได้อย่างคึกคัก

นอกจากนี้ยังมีการแบ่งกลุ่มเป็นเครือข่าย ซึ่งคุณจวง แห่งเขา “หยางหมินซาน” มีบ้านพักบนยอดเขาให้ฉือจี้จัดประชุมทำกิจกรรมทุกเดือน เล่าถึงวิธีการสร้าง สัมพันธของสมาชิกฉือจี้ในแต่ละเขตเมืองว่า จะตั้งศูนย์ติดต่อประสานงานขึ้นไว้ ทำงานพบปะประชุมกัน ซอยย่อยลงไปเป็นแขนงๆ ด้วย เช่นคุณจวงอยู่ในเขตไทเป แต่อยู่ในแขนงชงชาน ก็จะไปร่วมงานกับชาวฉือจี้ที่นั่น โดยแขนงนั้นจะมีหัวหน้าศูนย์ หนึ่งท่าน เป็นคนกลางประสานงานประสานใจ โดยใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือนัดหมาย เล็กกลงมาก็แบ่งเป็นกลุ่มๆ อีกหลายกลุ่ม แขนงละประมาณสิบถึงยี่สิบกลุ่ม มี หัวหน้ากลุ่มดูแลสมาชิกในกลุ่มประมาณ 20 คน หากมีเกิน 20 คนขึ้นไป ก็ให้แยกไป ตั้งกลุ่มใหม่ เพื่อฝึกสร้างผู้นำคนใหม่ต่อไปเรื่อยๆ

(3) สมาชิกระดับนักบวช

ยังมีอีกสถานภาพหนึ่งขององค์กรคือ กลุ่มนักบวชภิกษุณีของฉือจี้ (ไม่มี นักบวชชาย) มีประมาณ 60 ท่าน พำนักอยู่ที่สมณารามที่ฮั่วเหลียน เป็นนักบวชที่พึ่ง ตนเอง ไม่รบกวนเงินบริจาคจากมูลนิธิฉือจี้ อาศัยการปฏิบัติธรรมควบคู่กับงานสร้าง เทียนก้อน-เทียนจุดทรงบัวและอื่นๆ เป็นรายได้เล็กน้อย สิ่งสมเป็นกองทุนสาธารณ โภคีสำหรับนักบวช เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายส่วนรวม

สำหรับหลักการฝึกตนเป็นชาวฉือจี้ ท่านเจิ้งเหยียนสอนเพียงให้เข้าถึงจิต วิญญาณที่มีความรักความเมตตาจริงๆ โดยแสดงผ่านพฤติกรรมออกไป ไม่ใช่แค่ ปรัชญาทฤษฎีเหตุผล เช่น พระพุทธองค์สอนเรื่องเมตตา จันคุณก็ไปรักไปเมตตาคน อื่นให้จริง ไปใส่ใจผู้ป่วย ผู้บาดเจ็บ คนยากจนโดยตรงเลย วิธีที่จะบรรเทาความทุกข์ ของคนป่วย คนจนต้องหิวก็คือ ให้ทานวัตถุก่อน แต่คนรวยก็มีความทุกข์ใจทั้งๆ ที่มี กินมีใช้ ก็ต้องให้เขาเห็นคนทุกข์ยาก เห็นอริยสังสี่ เขามองเห็นด้านอนิจจังไม่เที่ยง

พาเขามาร่วมทำประโยชน์ จนเขาเองเกิดความรู้สึก การช่วยเหลือคนอื่นเป็นความสุข เขาก็จะยิ่งยินดีที่จะเสียสละมาร่วม

กระบวนการเช่นนี้ทำกันอย่างต่อเนื่อง ส่วนคนใช้คนจนที่ได้รับความรักเมตตา ก็ได้รับความประทับใจไว้ในใจเขา ต่อไปเขามีโอกาส เขาก็อยากจะทำเช่นนี้กับคนอื่นบ้าง เพราะเขาได้รับจากคนอื่นมาก่อนแล้วเหล่านี้คือสิ่งที่ท่านเจ็ญเหยียนสอน

หลักการอาสาสมัครของจื่อจี้ เขาพูดกันอย่างง่ายๆ ว่า “ใครมีเงินออกเงิน ใครมีแรงออกแรง ใครมีทั้งเงินทั้งแรง ออกทั้งเงินออกทั้งแรง” หลักเช่นนี้ทำให้ทุกคนเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครจื่อจี้ได้ทั้งนั้น

กิจกรรมสังคมสงเคราะห์ของจื่อจี้เติบโตขยายกิ่งก้านสาขาไปมากมายด้วยพลังศรัทธาของสมาชิกและพลังการบริหารจัดการที่ผสมผสานมืออาชีพเข้ากับอาสาสมัครทุกระดับ ไม่ทำงานอาสาสมัครแบบมือสมัครเล่น หรือทำแบบทำบ้างหยุดบ้างไม่เป็นระบบ ไม่เอาจริงเอาจัง

งานสังคมสงเคราะห์เล็กๆ ที่เคยทำมาตั้งแต่อดีตก็ไม่หยุด เช่น การช่วยเหลือผู้ยากไร้ ในขณะที่ขยายไปจับงานใหญ่และใหญ่มาก เช่น การเข้าไปช่วยเหลือประชาชนที่ประสบภัยแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ทางตอนใต้ของไต้หวันเมื่อปี พ.ศ. 2542 มีคนไต้หวันเสียชีวิตหลายพันคน บาดเจ็บอีกมากมาย บ้านเรือน อาคารสถานที่ต่างๆ เสียหายเป็นจำนวนมาก มูลนิธิพุทธจื่อจี้ส่งหน่วยอาสาสมัครเข้าไปช่วยเหลือเป็นกลุ่มแรก ทำงานช่วยเหลือหลายด้านอย่างต่อเนื่องนานถึง 5 ปี ถอนตัวออกมาเป็นหน่วยสุดท้าย โดยช่วยรัฐบาลก่อสร้างโรงเรียนทดแทนให้ชุมชนต่างๆ มากถึง 51 แห่ง ทุกแห่งก่อสร้างด้วยเทคโนโลยีทันสมัยเพื่อป้องกันแผ่นดินไหวในอนาคต จึงต้องใช้เงินหลายหมื่นล้านเหรียญ โดยค่อยๆ ระดมรับบริจาคขยายวงออกไปเรื่อยๆ ใช้เวลาดำเนินงาน 2 ปีกว่า จึงแล้วเสร็จ

มูลนิธิพุทธจื่อจี้ส่งสิ่งอำนวยความสะดวกไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวที่ตุรกี

เขาเล่าว่า การก่อสร้างโรงเรียนมิใช่มุ่งแค่สร้างตัวอาคาร แต่ได้พยายามสอดแทรกจิตวิญญาณแห่งพุทธเข้าไปด้วย เสียหายที่ไม่ได้ไปดูและไม่ได้สอบถามว่าดีทำอะไรรออย่างไรบ้าง

นอกจากการทำงานสงเคราะห์ในประเทศแล้ว อาสาสมัครคือจี้ยังประกาศศักดาไปทั่วโลก ด้วยมองเห็นว่า โลกปัจจุบันเสียสมดุลจากน้ำมือของมนุษย์ ทุกคนที่ตื่นแล้วจึงมีหน้าที่ช่วยกันเยียวยาโลก สร้างสรรค์โลก เหตุการณ์สึนามิแถบบ้านเรา อาสาสมัครคือจี้ก็เข้ามาช่วยเหลือตั้งแต่นั้นๆ โดยเฉพาะแถบประเทศอินโดนีเซีย อินเดีย และศรีลังกา เหตุการณ์แผ่นดินไหวที่ปากีสถานเมื่อไม่นานมานี้ ingsอาสาสมัครคือจี้ก็ไปโบกสะบัดคู่มือบรรณสารชาติเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง

เขามีทั้งหน่วยอาสาสมัครทั่วไป และหน่วยแพทย์อาสาสมัครจาก 8-9 ประเทศไปร่วมงาน แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์ไทยร่วมเป็นอาสาสมัครนานาชาติกับเขาแม้แต่คนเดียว

จากอดีตจนถึงปัจจุบัน มูลนิธิพุทธคือจี้ได้ออกไปช่วยเหลือบรรเทาทุกข์แก่ประชาชนใน 61 ประเทศ และมีเครือข่ายสาขาคือจี้อยู่ใน 46 ประเทศ รวมทั้งในประเทศไทยก็มีแล้ว

วันที่ผมและคณะไปดูงานที่ฮวาเหลียน ได้พบกับนายเซีย จิ่ง กุ้ย อาสาสมัครคือจี้คนสำคัญ อายุแค่ 40 ปีเศษๆ มีหน้าที่ดูแลฝ่ายต่างประเทศ คอยติดตามวางแผนและดำเนินงานบรรเทาสาธารณภัยนานาชาติ เรียนจบกฎหมาย ทำงานเป็นนายหน้าในตลาดหุ้น มีรายได้ปีละหลายล้านเหรียญ เขาบอกว่าหุ้นขึ้นเขาก็มีรายได้ หุ้นตกเขาก็มีรายได้ แต่ได้คิดว่านั้นไม่น่าจะเป็นวิถีชีวิตที่ดีงาม ดังนั้นเมื่อเขาค้นพบว่าตนไม่เหมาะที่จะเดินต่อไปในเส้นทางนั้น และด้วยพลังศรัทธาต่อท่านธรรมมาจารย์เจิ้งเหยียนที่มีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์อย่างยิ่งใหญ่ จึงตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางชีวิตมาเป็นอาสาสมัครคือจี้ตลอดชีวิต เมื่อประมาณ 10 ปีก่อน โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่แต่งงานเพื่อไม่ให้มีภาระ จะได้ทำงานช่วยเหลือเพื่อนร่วมโลกที่ทุกข์ยากและช่วยเยียวยาโลกได้อย่างเต็มที่

เขาเล่าประสบการณ์ที่ได้พาอาสาสมัครคือจี้เดินทางไปบรรเทาทุกข์ในประเทศต่างๆ ทั่วโลก มีทั้งความสุขและความยากลำบาก แต่อาสาสมัครคือจี้ก็ทำได้ยิ้มได้และทนได้ทุกสถานการณ์ เขาบอกว่า ปัจจุบันเขามีพาสปอร์ตติดตัวตลอดเวลา

ประติมากรรมแสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าภัยพิบัติเกิด ณ ที่ใด
ความช่วยเหลือของอาสาสมัครคือใจจะไปให้ถึงเสมอ

เมื่อมีเหตุการณ์ภัยพิบัติที่ใดในโลก เขาพร้อมจะเดินทางไปที่นั่นเสมอเพื่อนำความ
ช่วยเหลือจากใจไปให้ถึง

คุณเซียได้กล่าวถึงคำสอนที่ว่า “ชาวพุทธจงเป็นช่างให้พระพุทธเจ้า แต่ถ้าจะ
เป็นช่างให้พระพุทธเจ้าชั้ ต้องยอมเป็นม้าเป็นวัวให้กับประชาชนก่อน”

ด้วยความเชื่อเช่นนี้เอง ที่ทำให้อาสาสมัครคือใจภาคภูมิใจและเต็มใจยิ่งนักที่
จะได้อาสาเป็นผู้ช่วยเหลือทำางานให้แก่ผู้อื่นโดยไม่เลือกงาน และไม่เลือกเขา
เลือกเรา นับเป็นขบวนการจิตอาสาที่ใหญ่ยิ่ง